

P6_TA-PROV(2007)0032

CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger

Europa-Parlamentets beslutning om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger (2006/2200(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til sin beslutning af 15. december 2005 om CIA's formodede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger¹,
- der henviser til sin afgørelse af 18. januar 2006 om nedsættelse af et midlertidigt udvalg om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger²,
- der henviser til sin beslutning af 6. juli 2006 om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger på grundlag af det midlertidige udvalgs interimsbetænkning³,
- der henviser til de delegationer, som det midlertidige udvalg udsendte til Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, De Forenede Stater, Tyskland, Det Forenede Kongerige, Rumænien, Polen og Portugal,
- der henviser til de ikke mindre end 130 høringer, som det midlertidige udvalg har afholdt som led i dets møder, delegationsrejser og fortrolige samtaler,
- der henviser til samtlige skriftlige bidrag, som det midlertidige udvalg har modtaget, eller som det har haft adgang til, og navnlig de fortrolige dokumenter, som det har fået overdraget, navnlig fra Den Europæiske Organisation for Luftfartens Sikkerhed (Eurocontrol) og den tyske regering, eller som det har indhentet fra forskellige kilder,
- der henviser til sin beslutning af 30. november 2006 om de fremskridt, EU har gjort hen imod skabelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed (EU-traktatens artikel 2 og 39)⁴, særlig punkt 3,
- der henviser til sin beslutning af 13. juni 2006 om fangernes situation i Guantánamo⁵,
- der henviser til forretningsordenens artikel 175,
- der henviser til betænkning fra Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger (A6-0020/2007),

¹ EUT C 286 E af 23.11.2006, s. 509.

² EUT C 287 E af 24.11.2006, s. 159.

³ Vedtagne tekster, P6_TA(2006)0316.

⁴ Vedtagne tekster, P6_TA(2006)0525.

⁵ Vedtagne tekster, P6_TA(2006)0254.

- A. der henviser til, at Parlamentet i sin beslutning af 6. juli 2006 besluttede, at "det midlertidige udvalg skal fortsætte sit arbejde i den resterende del af den fastsatte funktionsperiode på tolv måneder uden at foregribe bestemmelserne i forretningsordenens artikel 175 om en eventuel forlængelse af denne funktionsperiode",
- B. der henviser til, at Parlamentet, gennem vedtagelsen af sin beslutning af 22. november 1990 om Gladio-affæren¹, allerede for over seksten år siden henlede opmærksomheden på eksistensen af hemmelige aktiviteter, hvori efterretningstjenester og militære organisationer var inddraget, og som befandt sig uden for enhver passende demokratisk kontrol,
- C. der henviser til, at medlemsstaterne ikke kan unddrage sig de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af fællesskabsretten og folkeretten, ved at give andre landes efterretningstjenester, som ikke er underlagt samme strenge lovbestemmelser, tilladelse til at operere på deres område; der desuden henviser til, at efterretningstjenesters aktiviteter kun er forenelige med grundlæggende rettigheder, hvis der er truffet fyldestgørende foranstaltninger til overvågning af dem,
- D. der henviser til, at princippet om den menneskelige værdigheds ukrænkelighed er nedfældet i international menneskerettighedslovgivning, særlig i præamblen til verdenserklæringen om menneskerettigheder samt præamblen til og artikel 10 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, og til, at dette princip er sikret ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis; der endvidere henviser til, at dette princip optræder i de fleste medlemsstaters forfatninger, samt i artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder², og at det ikke bør undermineres, selv ikke ud fra sikkerhedshensyn, i hverken freds- eller krigstid,
- E. der henviser til, at princippet om den menneskelige værdigheds ukrænkelighed danner grundlag for alle andre grundlæggende rettigheder som sikret ved internationale, europæiske og nationale menneskerettighedsinstrumenter, særlig retten til livet, retten til ikke at blive underkastet tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, retten til frihed og sikkerhed, retten til beskyttelse i tilfælde af udsendelse, udvisning eller udlevering og retten til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang,
- F. der henviser til, at ekstraordinær overførsel og hemmelig tilbageholdelse indebærer adskillige krænkelse af menneskerettighederne, navnlig krænkelse af retten til frihed og sikkerhed, retten til ikke at blive underkastet tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, retten til effektive retsmidler og, i ekstreme tilfælde, retten til livet, og at overførsel i nogle tilfælde, hvor den fører til hemmelig tilbageholdelse, udgør tvungen forsvinden,
- G. der henviser til, at forbuddet mod tortur er en absolut norm i folkeretten (jus cogens), som under ingen omstændigheder kan fraviges, og at forpligtelsen til at beskytte mod, efterforske og gribe ind over for tortur er en forpligtelse, der påhviler alle stater (erga omnes) som fastsat i artikel 5 i verdenserklæringen om menneskerettigheder, artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende

¹ EFT C 324 af 24.12.1990, s. 201.

² EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

frihedsrettigheder (EMRK) og den dertil knyttede retspraksis, artikel 4 i chartret om grundlæggende rettigheder samt nationale forfatninger og love; der henviser til, at specifikke konventioner og protokoller om tortur og overvågningsmekanismer vedtaget på europæisk og internationalt plan viser, hvor stor betydning det internationale samfund tillægger denne ukrænkelige norm; der henviser til, at brugen af diplomatiske forsikringer er uforenelig med denne forpligtelse;

- H. der henviser til, at i demokratier, hvor retsstatsprincipperne respekteres, kan kampen mod terror ikke vindes ved at ofre eller begrænse netop de principper, som terrorismen forsøger at tilintetgøre, navnlig princippet om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder; der henviser til, at terrorisme kan og skal bekæmpes med lovlige midler og under overholdelse af folkeretten og national ret,
- I. der henviser til, at det er nødvendigt at skabe effektive retlige instrumenter til bekæmpelse af terrorisme inden for rammerne af både international og national ret,
- J. der henviser til, at den amerikanske regering i sin strategi til bekæmpelse af terrorisme har benyttet sig af radikale instrumenter til undersøgelse af følsomme oplysninger vedrørende europæiske borgere, f.eks. aftalen om passagerlisteoplysninger, og til kontrol af bankoplysninger ved hjælp af Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication (SWIFT),
- K. der henviser til, at formålet med denne betænkning ikke er at angribe det forhold, at efterretningstjenesterne driver hemmelig virksomhed, men derimod at kritisere den ulovlige karakter af de hemmelige aktiviteter, der under de omstændigheder, der er genstand for denne undersøgelse, og i mangel af behørig demokratisk kontrol førte til en krænkelse af national ret og af folkeretten,
- L. der henviser til, at den amerikanske præsident George W. Bush den 6. september 2006 bekræftede, at den amerikanske efterretningstjeneste (CIA) havde iværksat et program omfattende hemmelige tilbageholdelser uden for De Forenede Stater,
- M. der henviser til, at præsident George W. Bush udtalte, at de vigtige oplysninger, der var blevet indhentet via programmet med ekstraordinære overførsler og hemmelige tilbageholdelser, var blevet delt med andre lande, og at programmet ville fortsætte, hvilket i høj grad giver anledning til at formode, at nogle europæiske lande med eller uden deres vidende har modtaget oplysninger fremskaffet ved tortur,
- N. der henviser til, at det midlertidige udvalg fra en fortrolig kilde har modtaget optegnelser fra det uformelle transatlantiske møde den 7. december 2005 mellem udenrigsministre fra Den Europæiske Union (EU) og Den Nordatlantiske Traktats Organisation (NATO), herunder den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice, hvori det bekræftes, at medlemsstaterne havde kendskab til programmet med ekstraordinære overførsler, selv om alle det midlertidige udvalgs officielle samtalepartnere afgav ukorrekte oplysninger om dette spørgsmål,
- O. der henviser til, at det midlertidige udvalg fra en fortrolig kilde har modtaget optegnelser fra møder mellem Rådets arbejdsgruppe om folkeret (COJUR) og arbejdsgruppe om transatlantiske forbindelser (COTRA) og højtstående repræsentanter for det amerikanske udenrigsministerium i første halvdel af 2006 (navnlig den 8. februar og 3. maj 2006),

hvorimod Rådets formandskab kun forsynede udvalget med et sammendrag af disse dokumenter; der henviser til, at de dokumenter vedrørende de pågældende møder, som Rådet fremsendte til Parlamentet som en reaktion på dettes specifikke anmodning herom, var ufuldstændige mødereferater med udeladelse af vigtige dele,

- P. der henviser til, at Parlamentet ikke modtog oplysning om afholdelsen af ovennævnte møder, og at deres forløb blev hemmelighedsholdt,
- Q. der henviser til, at "europæiske lande" i denne beslutning skal forstås som medlemsstater, kandidatlande og associerede lande som beskrevet i det midlertidige udvalgs mandat, der blev vedtaget den 18. januar 2006,
1. henleder opmærksomheden på, at terrorisme udgør en af de største trusler mod sikkerheden i EU, og at alle europæiske regeringer i snævert samarbejde med internationale partnere, navnlig De Forenede Stater, må bekæmpe den med lovlige og koordinerede midler efter den strategi, der er fastlagt i FN-regi; understreger, at terrorisme må bekæmpes på grundlag af og med det formål at beskytte vore fælles værdier: demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder; understreger desuden, at formålet med det midlertidige udvalgs arbejde er at yde et bidrag til udformningen af sådanne klare og målrettede foranstaltninger i kampen mod terrorisme, som er almindeligt accepterede og overholder national lovgivning og folkeretten;
 2. mener, at den såkaldte krig mod terror efter den 11. september 2001 - med sine excesser - har været skyld i en alvorlig og farlig undergravelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder således som konstateret af FN's tidligere generalsekretær, Kofi Annan;
 3. er overbevist om, at respekt for enkeltpersonens rettigheder og fuld overholdelse af menneskerettighederne bidrager til sikkerhed; finder det nødvendigt, at der i forholdet mellem behovet for sikkerhed og respekten for enkeltpersonens rettigheder altid sker fuld overholdelse af menneskerettighederne, således at det sikres, at terrormistænkte retsforfølges og idømmes straf under overholdelse af retten til en retfærdig rettergang;
 4. understreger, at forpligtelsen til at overholde, beskytte og fremme menneskerettighederne er bindende uanset den berørte enkeltpersons retlige status, og at enhver forskelsbehandling mellem statsborgere i medlemsstaterne, personer, der er bosiddende i medlemsstaterne, eller enhver anden person, som har krav på beskyttelse fra medlemsstaterne, eller som på anden måde er omfattet af medlemsstaternes jurisdiktion, skal undgås;
 5. minder om, at formålet med denne beslutning, som er baseret på det midlertidige udvalgs betænkning, på den ene side er at fastlægge ansvaret i de forhold, udvalget har været i stand til at undersøge, og på den anden at overveje, hvilke midler der kan anvendes for at undgå gentagelse af de overgreb og krænkelser, der er sket som led i kampen mod terrorisme;
 6. noterer sig erklæringen fra den amerikanske præsident George W. Bush af 6. september 2006, ifølge hvilken et lille antal formodede terrorledere og agenter, der blev taget til fange under krigen, er blevet tilbageholdt og forhørt uden for De Forenede Stater som led

- i et særprogram under CIA's ledelse; konstaterer, at mange af de således tilbageholdte personer siden er blevet overført til Guantánamo, og at der hersker kraftig mistanke om, at der stadig tilbageholdes fanger i hemmelige tilbageholdelsescentre; noterer sig Det Amerikanske Forbundspolitis (FBI) rapport af 2. januar 2007, ifølge hvilken der er afgivet 26 vidneudsagn om mishandling i Guantánamo siden den 11. september 2001;
7. beklager i denne forbindelse, at Rådet på grund af modstand fra visse medlemsstater var ude af stand til at vedtage konklusioner som reaktion på ovennævnte erklæring på samlingen i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 15. september 2006, og kræver, at Rådet hurtigst muligt vedtager sådanne konklusioner for at rydde enhver tvivl af vejen med hensyn til medlemsstatsregeringernes indblanding i og medviden om programmet med ekstraordinære overførsler og hemmelige fængsler før, nu og i fremtiden;
 8. anmoder Rådet og medlemsstaterne om at afgive en erklæring med en klar og utvetydig opfordring til den amerikanske regering om at bringe praksis med ekstraordinære tilbageholdelser og overførsler til ophør i tråd med Parlamentets holdning;
 9. beklager, at de europæiske landes regeringer ikke har fundet det nødvendigt at anmode den amerikanske regering om at forelægge klare oplysninger vedrørende eksistensen af hemmelige fængsler uden for amerikansk område;
 10. noterer sig de erklæringer, som det amerikanske udenrigsministeriums juridiske rådgiver fremsatte under et møde den 3. maj 2006 med repræsentanter for medlemsstaterne forsamlet i Rådet, og ifølge hvilke programmet med ekstraordinære overførsler, hvis eksistens han bekræftede, altid var blevet anvendt under fuldstændig overholdelse af de berørte landes suverænitet; konstaterer, at denne udtalelse senere bekræftedes på et møde med den delegation fra det midlertidige udvalg, der aflagde besøg i Washington;
 11. takker de tidligere CIA-agenter, der har tilbudt det midlertidige udvalg deres samarbejde, bl.a. på visse fortrolige møder, hvor de bekræftede, at programmet med ekstraordinære overførsler allerede var blevet påbegyndt i 1990'erne;
 12. glæder sig over, at det nye flertal, der udsprang af valget til det amerikanske senat, har meddelt, at det vil underkaste CIA's program med ekstraordinære overførsler en nærmere undersøgelse; konstaterer, at dette er en yderligere bekræftelse på relevansen af det midlertidige udvalgs arbejde;
 13. fordømmer den manglende samarbejdsvilje, som mange medlemsstater og Rådet for Den Europæiske Union har udvist over for det midlertidige udvalg; understreger, at medlemsstaternes adfærd og navnlig Rådets og dets formandskabers adfærd har ligget langt under den standard, som Parlamentet har ret til at forvente;
 14. mener, at den alvorlige mangel på konkrete svar på de spørgsmål, der er rejst af ofre, ikke-statslige organisationer (ngo'er), medierne og parlamentarikere kun har styrket gyldigheden af allerede veldokumenterede påstande;
 15. fremhæver det seriøse og ihærdige arbejde, som de retshåndhævende myndigheder i Italien, Tyskland, Spanien og Portugal har udført for at belyse de påstande, der henhører under det midlertidige udvalgs mandat, og opfordrer de retshåndhævende myndigheder i

andre medlemsstater til at yde en lignende indsats på basis af de omfattende oplysninger, som det midlertidige udvalg har stillet til rådighed;

16. opfordrer de europæiske landes nationale parlamenter til at fortsætte eller iværksætte tilbundsgående undersøgelser af disse påstande på den måde, som de anser for mest passende og effektiv, bl.a. gennem nedsættelse af parlamentariske undersøgelsesudvalg;
17. hylder verdenspressen og navnlig de amerikanske journalister, der var de første til at afsløre overgrebene og krænkelserne af menneskerettighederne i forbindelse med ekstraordinære overførsler og dermed demonstrerede den amerikanske presses store demokratiske tradition; anerkender også den indsats og det udmærkede arbejde, som flere ngo'er har udført vedrørende disse anliggender, navnlig Statewatch, Amnesty International og Human Rights Watch;
18. erkender, at nogle af oplysningerne i denne beslutning, herunder om eksistensen af hemmelige CIA-fængsler, kommer fra officielle og uofficielle amerikanske kilder, hvilket er et bevis på den vitalitet og selvkontrol, som er kendetegnende for det amerikanske demokrati;
19. giver udtryk for sin dybe taknemlighed over for alle de ofre, der havde mod til at dele deres meget traumatiske oplevelser med det midlertidige udvalg;
20. henstiller til samtlige europæiske lande at afstå fra at tage skridt over for embedsmænd, tidligere embedsmænd, journalister eller andre, der ved at afgive vidneforklaring eller forelægge andre oplysninger enten for det midlertidige udvalg eller andre undersøgelsesorganer har medvirket til at kaste lys over systemet med ekstraordinær overførsel, ulovlig tilbageholdelse og transport af terrorismistænkte;
21. gentager sin opfordring til Rådet, jf. Parlamentets beslutning af 6. juli 2006, om at vedtage en fælles holdning, som udelukker accept af blotte diplomatiske forsikringer fra tredjelande som et grundlag for lovlig udlevering, hvis der er vægtige grunde til at tro, at de berørte personer risikerer at blive udsat for tortur eller mishandling;

Samarbejde med EU-institutioner og internationale organisationer

22. beklager, at Rådet og dets formandskab ikke har opfyldt deres forpligtelse til at holde Parlamentet fuldt underrettet om de vigtigste aspekter og grundlæggende valg i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) og det arbejde, der har fundet sted vedrørende politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager, jf. artikel 21 og 39 i traktaten om Den Europæiske Union;
23. understreger i denne forbindelse, at det er helt uacceptabelt, at Rådet først hemmeligholdt og dernæst, på Parlamentets begæring, kun gav stykkevise oplysninger om de regelmæssige drøftelser, der var blevet ført med højtstående repræsentanter for den amerikanske regering, idet de fastholdt, at dette var den eneste eksisterende version; fordømmer desuden, at Rådet ligeledes påberåbte sig det udtrykkelige ønske fra et tredjelandets regering om, at oplysningerne forblev fortrolige;
24. påpeger, at Rådets fejl falder tilbage på alle medlemsstaters regeringer, eftersom de er kollektivt ansvarlige som medlemmer af Rådet;

25. er dybt oprørt over det forslag, som det daværende rådsformandskab skulle have fremsat om sammen med den amerikanske regering om at etablere et fælles regelsæt for overførsel af terrorismistænkte således som bekræftet af deltagerne i mødet mellem COJUR, COTRA og højtstående repræsentanter for det amerikanske udenrigsministerium i Bruxelles den 3. maj 2006;
26. kræver, at man bekendtgør resultaterne af de drøftelser, der ifølge Gijs de Vries er ført med De Forenede Stater om definitioner af "overførsel" og "ekstraordinær overførsel",
27. noterer sig, at Rådets generalsekretær og højtstående repræsentant for FUSP, Javier Solana, atter slog fast, at medlemsstaterne må sikre, at de foranstaltninger, de træffer til bekæmpelse af terrorisme, er forenelige med deres forpligtelser i henhold til folkeretten; udtrykker bekymring over, at Rådet og dets generalsekretær i deres udtalelser til det midlertidige udvalg gjorde sig skyld i undladelser for så vidt angik Rådets drøftelser og kendskab til de metoder, De Forenede Stater har gjort brug af i sin kampagne mod terrorisme; beklager, at han ikke var i stand til at supplere det dokumentationsmateriale, som det midlertidige udvalg allerede var i besiddelse af; anmoder Rådet om at redegøre for alle de forhold og drøftelser, som ligger inden for rammerne af det midlertidige udvalgs mandat, og om at fremme en europæisk udenrigspolitik og en international strategi til bekæmpelse af terrorisme, som overholder menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder;
28. stiller spørgsmålstegn ved det reelle indhold af hvervet som EU-antiterrorkoordinatør, en post, der beklædes af Gijs de Vries, eftersom denne ikke var i stand til at give tilfredsstillende svar på de spørgsmål, der rejstes af det midlertidige udvalg; er af den opfattelse, at der i nær fremtid må ske en revision og styrkelse af hans kompetenceområder og beføjelser samt sikres øget transparens og tilsyn med hans virksomhed fra Parlamentets side med det formål at forstærke Europas rolle i bekæmpelsen af terrorisme;
29. beklager, at direktøren for Den Europæiske Politienhed (Europol), Max-Peter Ratzel, nægtede at give møde for det midlertidige udvalg, især fordi forbindelsesofficerer fra navnlig amerikanske efterretningstjenester ifølge udvalgets oplysninger tilsyneladende har været udstationeret ved politienheden; kræver, at han giver Parlamentet fyldestgørende oplysninger om disse forbindelsesofficerers rolle, deres opgaver, hvilke data de havde adgang til og betingelserne for en sådan adgang;
30. takker næstformand i Kommissionen, Franco Frattini, for det bidrag, han har ydet til det midlertidige udvalgs arbejde, og opfordrer Kommissionen til at styrke sin indsats som led i de fortsatte bestræbelser på at nå frem til sandheden og finde frem til metoder, der kan forhindre, at de forhold, som det midlertidige udvalg har analyseret, gentager sig;
31. påskønner navnlig Franco Frattinis bestræbelser på i kampen mod international terrorisme at lancere en euro-atlantisk samarbejdsramme med harmoniserede regler vedrørende beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder;
32. takker Eurocontrol, og især dens direktør, for organisationens glimrende samarbejde og de meget nyttige oplysninger, som den har stillet til det midlertidige udvalgs rådighed;

33. glæder sig over det snævre samarbejde, som det midlertidige udvalg har haft med Europarådet og navnlig dets parlamentariske forsamling og generalsekretær, og opfordrer dets udvalg om retlige anliggender og menneskerettigheder - og dets formand, senator Dick Marty - til at fortsætte deres arbejde; støtter de henstillinger, som generalsekretæren, Terry Davis, har fremsat over for ministerkomiteen; understreger overensstemmelsen mellem de resultater, de to udvalg hidtil har opnået;
34. giver udtryk for dyb bekymring over afslaget fra NATO's tidligere og nuværende generalsekretær, Lord Robertson og Jaap de Hoop Scheffer, på at give møde for det midlertidige udvalg og over denne organisations negative svar på udvalgets begæring om aktindsigt i Det Nordatlantiske Råds afgørelse af 4. oktober 2001 om iværksættelse af den nordatlantiske traktats artikel 5 efter angrebene mod De Forenede Stater den 11. september 2001; gentager sin opfordring til at offentliggøre det pågældende dokument og i det mindste give oplysning om dets indhold, om dets tidligere og nuværende anvendelse, om hvorvidt det stadig er gældende og om eventuel anvendelse af CIA-flyvninger i denne forbindelse;
35. takker De Forenede Nationers særlige ordførere, Manfred Nowak (om tortur) og Martin Scheinin (om fremme og beskyttelse af menneskerettighederne i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme) for deres bidrag til det midlertidige udvalgs arbejde, men beklager samtidig, at det ikke har været muligt for højkommissæren for menneskerettigheder, Louise Arbour, at mødes med det midlertidige udvalg; takker det europæiske net af eksperter i menneskerettigheder og især dets koordinator, Olivier De Schutter, for deres bidrag til det midlertidige udvalgs arbejde;

Oplysninger analyseret af det midlertidige udvalg

Ekstraordinære overførsler og misbrug af luftrum og lufthavne

36. minder om, at programmet med ekstraordinære overførsler er en udenretslig praksis i strid med de gældende internationale menneskerettighedsstandarder, hvorved en person, der mistænkes for at være involveret i terrorisme, ulovligt bortføres, arresteres og/eller overgives i amerikanske embedsmænds varetægt og/eller transporteres til et andet land til forhør, hvilket i de fleste tilfælde omfatter tilbageholdelse i isolation og tortur;
37. beklager, at ofrenes familier holdes i fuldstændig uvidenhed om deres pårørendes skæbne;
38. understreger, at ekstraordinær overførsel, uanset den tilsigtede forvirring skabt af en række amerikanske repræsentanter i private og offentlige taler, adskiller sig fuldstændig fra den praksis, der kun under helt exceptionelle omstændigheder er blevet anvendt af nogle europæiske lande, nemlig tilbageholdelse eller varetægtsfængsling i tredjelande af personer, der formelt er anklaget for meget alvorlige forbrydelser, med det formål at overføre dem til Europa for, med alle retssystemets garantier, at iværksætte en straffesag mod dem ved en domstol;
39. fordømmer ekstraordinær overførsel som et ulovligt instrument, der anvendes af De Forenede Stater i kampen mod terrorisme; fordømmer desuden, at efterretningstjenesterne og de statslige myndigheder i visse europæiske lande ved flere lejligheder har accepteret og skjult denne praksis;

40. fordømmer enhver form for deltagelse i forhør af personer, der er ofre for ekstraordinær overførsel, fordi det er en beklagelig legitimering af denne form for ulovlig procedure, selv om deltagerne i forhørene af ofrene ikke bærer et direkte ansvar for kidnapningen, tilbageholdelsen, torturen eller mishandlingen af disse;
41. mener, at det er godtgjort, at ekstraordinære overførsler virker mod hensigten i kampen mod terrorisme, og at ekstraordinære overførsler faktisk skader og undergraver normale politimæssige og retslige procedurer over for terrormistænkte;
42. understreger, at mindst 1 245 CIA-flyvninger har benyttet europæisk luftrum, eller at der i forbindelse hermed er foretaget mellemlandinger i europæiske lufthavne, mellem udgangen af 2001 og udgangen af 2005, hvortil kommer et ikke nærmere bestemt antal militære flyvninger med samme formål for øje; minder om, at der på den ene side kan have været flere CIA-flyvninger end de flyvninger, der er bekræftet i det midlertidige udvalgs undersøgelser, men at det på den anden side ikke er alle disse flyvninger, der har været anvendt til ekstraordinære overførsler;
43. beklager, at europæiske lande har givet afkald på kontrol over deres luftrum og lufthavne ved at se gennem fingre med eller tillade CIA-flyvninger, der i nogle tilfælde er blevet brugt til ekstraordinære overførsler eller ulovlig transport af tilbageholdte, og minder om de europæiske landes forpligtelser i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis og ifølge Den Europæiske Kommission for Demokrati gennem Ret (Venedig-Kommissionen);
44. er navnlig bekymret over, at de generelle overflyvnings- og mellemlandingsstilladelser til CIA-flyvninger bl.a. kan have været baseret på NATO-aftalen om iværksættelse af artikel 5 i den nordatlantiske traktat, der blev vedtaget den 4. oktober 2001;
45. noterer sig, at det i den dom fra den amerikanske højesteret, hvori Guantánamo-fængslet kræves lukket, bekræftes, at størstedelen af fangerne på den cubanske base kommer fra Afghanistan og derfor helt sikkert er passeret gennem europæisk luftrum;
46. minder om, at artikel 1 i konventionen angående international civil luftfart (Chicago-konventionen) knæsetter princippet om, at kontraherende stater har fuldstændig og eksklusiv højhedsret over luftrummet over deres territorium, og følgelig indebærer, at medlemsstaterne har det fulde ansvar for, at menneskerettighederne overholdes på deres territorium, herunder i luftrummet over dette;
47. understreger, at CIA har anvendt bestemmelser for den civile luftfart med det formål at omgå de retlige forpligtelser for statslige fly, herunder dem, der benyttes af militæret og politiet, som fastsat i Chicago-konventionen; minder om, at det i artikel 4 i Chicago-konventionen hedder, at "hver af de kontraherende stater indgår på ikke at drive civil luftfart i noget øjemed, der er uforeneligt med formålene for nærværende konvention";
48. bekræfter på baggrund af de yderligere oplysninger, der er modtaget under anden del af det midlertidige udvalgs arbejde, at det er usandsynligt, at visse europæiske regeringer ikke har haft kendskab til de aktiviteter i forbindelse med ekstraordinære overførsler, der har fundet sted på deres territorium;

49. understreger, at det midlertidige udvalgs arbejdsdokumenter nr. 7 og 8¹ indeholder supplerende oplysninger om de ekstraordinære overførelser, som udvalget har analyseret, samt for de selskaber, der er tilknyttet CIA, de fly, CIA har anvendt, og de europæiske lande, hvor CIA-fly har foretaget mellemlandinger;

ITALIEN

50. beklager, at repræsentanterne for den nuværende og tidligere italienske regering, der er eller var ansvarlig for den italienske efterretningstjeneste, ikke tog imod indbydelsen til at give møde for det midlertidige udvalg;
51. fordømmer CIA's ekstraordinære overførelse af den egyptiske gejstlige Abu Omar, der havde fået tildelt asyl i Italien, og som blev bortført i Milano den 17. februar 2003, overført fra Milano til NATO's militærbase i Aviano i bil og derpå, via NATO's militærbase i Ramstein i Tyskland, fløjet til Egypten, hvor han lige siden er blevet tilbageholdt i isolation og tortureret;
52. fordømmer den aktive rolle, som en major i det italienske carabinieri-politikorps og visse embedsmænd i den italienske militære sikkerheds- og efterretningstjeneste (SISMI) spillede ved bortførelsen af Abu Omar, således som det fremgår af den retslige undersøgelse og det bevismateriale, der er indsamlet af den offentlige anklager i Milano, Armando Spataro;
53. konkluderer og beklager, at general Nicolò Pollari, tidligere direktør for SISMI, skjulte sandheden, da han gav møde for det midlertidige udvalg den 6. marts 2006 og hævdede, at italienske agenter ikke havde spillet nogen rolle ved nogen CIA-kidnapning, og at SISMI ikke havde kendskab til planen om at kidnappe Abu Omar;
54. anser det for meget sandsynligt, på baggrund af SISMI's rolle i sagen, at den daværende italienske regering har haft kendskab til den ekstraordinære overførelse af Abu Omar fra landets territorium;
55. takker offentlig anklager Armando Spataro for hans vidneudsagn over for det midlertidige udvalg, påskønner de effektive og uafhængige undersøgelser, han har gennemført for at kaste lys over den ekstraordinære overførelse af Abu Omar, og tilslutter sig fuldt ud hans konklusioner og afgørelsen truffet af den italienske undersøgelsesdommer om at indlede retssag mod 26 amerikanske statsborgere, som er CIA-agenter, syv højtstående embedsmænd i SISMI, en politisoldat i carabinieri-politikorpsets specialenhed (ROS) og vicedirektøren for dagbladet "Libero"; glæder sig over indledningen af retssagen ved retten i Milano;
56. beklager, at bortførelsen af Abu Omar bragte offentlig anklager Armando Spataros efterforskning af det terrornetværk, som Abu Omar var tilknyttet, i fare; minder om, at hvis Abu Omar ikke var blevet pågrebet ulovligt og transporteret til et andet land, ville han være blevet underkastet en almindelig og retfærdig rettergang i Italien;
57. konstaterer, at general Pollaris vidneudsagn ikke stemmer overens med en række dokumenter, som de offentlige anklagere i Milano har fundet i lokaler tilhørende SISMI

¹ Referencenumre: PE 380.593v04-00 og PE 380.984v02-00.

og beslaglagt; mener, at disse dokumenter viser, at SISMI regelmæssigt blev underrettet af CIA om tilbageholdelsen af Abu Omar i Egypten;

58. beklager dybt, at SISMI's ledelse systematisk har vildledt bl.a. de offentlige anklagere i Milano med henblik på at skade efterforskningen af den ekstraordinære overførsel af Abu Omar; er meget bekymret over, at SISMI's ledelse lod til at arbejde ud fra en parallel dagsorden, og over manglen på behørig intern og statslig kontrol; anmoder den italienske regering om straks at rette op på denne situation ved at indføre øget parlamentarisk og statslig kontrol;
59. fordømmer det forhold, at italienske journalister, der undersøgte den ekstraordinære overførsel af Abu Omar, blev ulovlig forfulgt, og at deres telefonsamtaler blev aflyttet og deres computere konfiskeret; understreger, at vidneudsagn fra disse journalister har været til særdeles stor gavn for det midlertidige udvalgs arbejde;
60. kritiserer, at det tog den italienske regering lang tid at beslutte at fjerne general Pollari fra embedet og udnævne en afløser;
61. beklager, at dokumenter om det amerikansk-italienske samarbejde i kampen mod terrorisme, som ville have været nyttige i forbindelse med undersøgelsen af den ekstraordinære overførsel af Abu Omar, blev hemmeligstemplet af den tidligere italienske regering, og at den nuværende regering har bekræftet disse dokumenters status som hemmelige;
62. henstiller indtrængende til den italienske justitsminister at behandle begæringerne om udlevering af de omtalte 26 amerikanske statsborgere så hurtigt som muligt, således at de kan blive stillet for en domstol i Italien;
63. fordømmer den ekstraordinære overførsel af den italienske statsborger Abou Elkassim Britel, der blev arresteret i Pakistan i marts 2002 af det pakistanske politi og forhørt af amerikanske og pakistanske embedsmænd og derpå overgivet til de marokkanske myndigheder og fængslet i interneringslejren "Temara", hvor han fortsat tilbageholdes; understreger, at den strafferetlige efterforskning i Italien mod Abou Elkassim Britel blev afsluttet, uden at der blev rejst tiltale;
64. beklager, at det italienske indenrigsministerium ifølge den dokumentation, som Abou Elkassim Britels advokat har forelagt det midlertidige udvalg, "konstant samarbejdede" med udenlandske efterretningstjenester om Abou Elkassim Britel-sagen efter dennes arrestation i Pakistan;
65. henstiller indtrængende til den italienske regering at tage konkrete skridt til at udvirke, at Abou Elkassim Britel øjeblikkeligt løslades, og sikre, at en sag mod Abu Omar kan gennemføres ved retten i Milano;
66. beklager dybt, at italiensk territorium blev anvendt af CIA til at foretage en mellemlanding under den flyvning, der benyttedes til at gennemføre den ekstraordinære overførsel af Maher Arar, som afgav vidneudsagn over for det midlertidige udvalg, fra De Forenede Stater til Syrien via Rom;
67. bemærker de 46 mellemlandinger foretaget af CIA-flyvninger i italienske lufthavne og er

alvorligt bekymret over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter;

DET FORENEDE KONGERIGE

68. glæder sig over mødet i London med den britiske europaminister og over, at den britiske regering forelagde dokumenter og afgav forklaringer; noterer sig, at de britiske myndigheder ikke kunne svare på alle de spørgsmål, der blev rejst af den delegation fra det midlertidige udvalg, der aflagde besøg i London;
69. bemærker de erklæringer, som Det Forenede Kongeriges udenrigsminister, Margaret Beckett, har fremsat i et skriftligt svar på en parlamentarisk forespørgsel, hvori hun indrømmede, at Det Forenede Kongeriges regering havde haft kendskab til et hemmeligt CIA-fængselsnetværk, inden præsident Bush i september 2006 erkendte, at der fandtes et sådant; anmoder Det Forenede Kongeriges regering om at meddele, om den har rejst spørgsmålet over for de amerikanske myndigheder, og om den, og i så fald hvornår, underrettede eller drøftede spørgsmålet med andre europæiske regeringer;
70. takker den britiske tværpolitiske parlamentariske gruppe om ekstraordinære overførsler (APPG) omfattende medlemmer af Underhuset og Overhuset for dens arbejde og for at have overdraget den delegation fra det midlertidige udvalg, der besøgte London, en række yderst værdifulde dokumenter;
71. fordømmer den ekstraordinære overførsel af Bisher Al-Rawi, en irakisk statsborger bosiddende i Det Forenede Kongerige, og Jamil El-Banna, en jordansk statsborger bosiddende i Det Forenede Kongerige, der blev arresteret af de gambiske myndigheder i Gambia i november 2002, overdraget til amerikanske agenter og fløjet til Afghanistan og derpå til Guantánamo, hvor de fortsat tilbageholdes uden rettergang eller nogen form for retshjælp;
72. påpeger, at det fremgår af de telegrammer fra den britiske efterretningstjeneste MI5 til en ikke nærmere angivet udenlandsk regering, der blev frigivet til formanden for den tværpolitiske parlamentariske gruppe APPG, Andrew Tyrie, at bortførelsen af Bisher Al-Rawi og Jamil El-Banna blev lettet af delvis fejlagtige oplysninger fra MI5;
73. kritiserer den britiske regerings uvilje mod at yde konsulær bistand til Bisher Al-Rawi og Jamil El-Banna med den begrundelse, at de ikke er britiske statsborgere;
74. fordømmer, at Binyam Mohammed, etiopisk statsborger bosiddende i Det Forenede Kongerige, flere gange er blevet udsat for ekstraordinær overførsel; påpeger, at Binyam Mohammed er blevet tilbageholdt i mindst to hemmelige interneringslejre ud over militære fængsler;
75. er dybt foruroliget over vidneudsagnet fra Binyam Mohammeds advokat, der over for den officielle delegation fra det midlertidige udvalg, der besøgte Det Forenede Kongerige, berettede om den rædselsvækkende tortur, hans klient havde været udsat for;
76. understreger, at den tidligere britiske udenrigsminister, Jack Straw, i december 2005 indrømmede, at britiske efterretningsofficerer mødtes med Binyam Mohammed, da han blev arresteret i Pakistan; påpeger i denne forbindelse, at nogle af de spørgsmål, de

marokkanske embedsmænd stillede Binyam Mohammed, synes at have været inspireret af oplysninger fra Det Forenede Kongerige;

77. fordømmer den ekstraordinære overførsel af den britiske statsborger Martin Mubanga, der mødtes med den officielle delegation fra det midlertidige udvalg, der aflagde besøg i Det Forenede Kongerige, og som blev arresteret i Zambia i marts 2002 og derpå fløjet til Guantánamo; beklager, at Martin Mubanga blev forhørt af britiske embedsmænd i Guantánamo, hvor han blev tilbageholdt og tortureret i fire år uden rettergang eller nogen form for retshjælp og derpå frigivet, uden at der blev rejst tiltale;
78. noterer sig Det Forenede Kongeriges tidligere ambassadør i Usbekistan, Craig Murrays vidneudsagn over for det midlertidige udvalg om udveksling af efterretninger indhentet under tortur og det juridiske responsum fra den tidligere juridiske rådgiver for Det Forenede Kongeriges udenrigsministerium, Michael Wood;
79. giver udtryk for sin bekymring over Michael Woods juridiske responsum, ifølge hvilket det i henhold til FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf ikke i sig selv er forbudt "at modtage eller besidde" oplysninger indhentet under tortur, for så vidt der ikke foreligger nogen direkte deltagelse i torturen; fordømmer ethvert forsøg på at indhente oplysninger ved anvendelse af tortur uafhængigt af, hvem der deltager heri;
80. noterer sig de 170 mellemlandinger i lufthavne i Det Forenede Kongerige foretaget af CIA-flyvninger og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i lufthavne i Det Forenede Kongerige foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til den ekstraordinære overførsel af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed, Abu Omar og Maher Arar og til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari;

TYSKLAND

81. anerkender det gode samarbejde fra den tyske regerings side, idet denne har givet det midlertidige udvalgs formand og ordfører adgang til hemmeligstemplede dokumenter; beklager på den anden side, at ingen repræsentanter for den tyske regering var i stand til at give møde for det midlertidige udvalg;
82. glæder sig over det glimrende arbejde, som det tyske parlamentariske undersøgelsesudvalg har udført, og giver udtryk for sin fulde støtte til videreførelsen af dette udvalgs arbejde;
83. takker den offentlige anklager i München, Martin Hofmann, for dennes vidneudsagn over for det midlertidige udvalg og støtter alle igangværende retslige undersøgelser i Tyskland; glæder sig i denne sammenhæng over, at den tyske anklagemyndighed har udstedt arrestordrer på tretten mistænkte CIA-agenter i forbindelse med den ulovlige bortførelse og uretmæssige fængsling af Khaled El-Masri; forventer, at den tyske regering træffer alle nødvendige foranstaltninger for at udvirke, at USA udleverer disse personer;
84. takker det tyske parlaments undersøgelsesudvalg for at have undersøgt Khaled El-Masris

sag; konstaterer, at udvalgets undersøgelser hidtil har vist, at de tyske myndigheder ikke var indblandet i den ulovlige bortførelse; ser frem til det tyske parlaments undersøgelsesudvalgs endelige konklusion på sagen;

85. fordømmer den ekstraordinære overførsel af Murat Kurnaz, en tyrkisk statsborger med bopæl i Tyskland, der har afgivet vidneudsagn over for det midlertidige udvalg, og som blev arresteret i Pakistan i november 2001, overført til de amerikanske enheder over grænsen i Afghanistan af det pakistanske politi uden noget retsgrundlag og uden adgang til retshjælp og endelig fløjet til Guantánamo i slutningen af januar 2002, hvorfra han blev løsladt den 24. august 2006, uden at der var blevet rejst tiltale og efter at være blevet tortureret på alle de lokaliteter, hvor han var blevet tilbageholdt;
86. påpeger, at ifølge oplysninger fra Murat Kurnaz' advokat og information fra de tyske myndigheder var der i 2002 udsigt til, at Murat Kurnaz kunne løslades fra Guantánamo, men at de tyske myndigheder ikke tog imod tilbuddet; bemærker, at Murat Kurnaz' advokat ved mange lejligheder siden 2002 af den tyske regering fik oplyst, at det var umuligt at indlede forhandlinger med den amerikanske regering om hans løsladelse, fordi Murat Kurnaz var tyrkisk statsborger; noterer sig, at Murat Kurnaz, ifølge oplysninger, som var til rådighed for det midlertidige udvalg, allerede fra oktober 2002 ikke kunne betragtes som en terrortrussel; forventer, at det tyske parlaments undersøgelsesudvalg forelægger klare oplysninger om alle de tyske myndigheders relevante aktioner eller undladelser, og glæder sig over, at disse undersøgelser allerede er indledt;
87. beklager, at Murat Kurnaz blev forhørt to gange, i 2002 og i 2004, af tyske embedsmænd i Guantánamo, hvor han blev tilbageholdt uden formel tiltale eller rettergang og uden adgang til retshjælp; beklager, at tyske embedsmænd nægtede ham hjælp og kun var interesseret i at forhøre ham;
88. støtter fuldt ud den undersøgelse, som den offentlige anklager i Potsdam har iværksat, og som blev overdraget til den offentlige anklager i Tübingen/Karlsruhe den 25. oktober 2006, mod ukendte gerningsmænd for at få fastslået, om Murat Kurnaz blev mishandlet i Afghanistan af tyske soldater tilhørende Kommando Spezialkräfte (KSK), den tyske hærs særlige indsatsstyrker, inden han blev overført til Guantánamo;
89. konstaterer, at Murat Kurnaz under forhørene blev foreholdt enkeltheder fra sit privatliv; konstaterer, at dette vækker mistanke om, at Murat Kurnaz allerede inden afrejse fra Tyskland er blevet overvåget så nøje, som dette sædvanligvis kun kan udføres af nationale efterretningstjenester;
90. påskønner den tyske regerings initiativ i januar 2006, der førte til Murat Kurnaz' løsladelse;
91. fordømmer den ekstraordinære overførsel af den tyske statsborger Mohammed Zammar, der blev arresteret den 8. december 2001 i Casablancas lufthavn i Marokko, uden at der blev rejst formel tiltale, og tilbageholdt og tortureret i Marokko og Syrien;
92. konstaterer, at det tyske forbundskriminalpoliti ifølge en fortrolig institutionel kilde den 26. november 2001 underrettede FBI om, hvor Mohammed Zammar opholdt sig, og at dette lettede hans arrestation;

93. påpeger, at den tyske anklagemyndighed efter et møde mellem embedsmænd fra den tyske forbundskanslers kontor og syriske efterretningsofficerer i juli 2002 frafaldt tiltalen mod flere syriske statsborgere i Tyskland, mens de syriske myndigheder gav tyske embedsmænd tilladelse til at forhøre Mohammed Zammar i det syriske fængsel Far' Falastin, hvilket en fortrolig institutionel kilde også har bekræftet; beklager, at Mohammed Zammar blev forhørt af tyske agenter i dette fængsel;
94. opfordrer den tyske forbundsdags første undersøgelsesudvalg til som led i den kommende udvidelse af undersøgelsesudvalgets mandat også at undersøge den sag, der først for nylig er blevet kendt, om ulovlig overførsel af den egyptiske statsborger, Abdel-Halim Khafagy, der i lang tid havde været bosiddende i Tyskland; Khafagy blev formodentlig arresteret i september 2001 i Bosnien-Hercegovina under mistanke for terrorisme og overført til et fængsel på den amerikanske militærbase "Eagle Base" i Tuzla, hvor han blev udsat for alvorlig mishandling og umenneskelig behandling;
95. er dybt bekymret over oplysninger i et ikke-hemmeligstemplet dokument, som det midlertidige udvalg har haft adgang til, og hvoraf det fremgår, at den ulovlige overførsel af mindst seks algeriere fra Tuzla via Incirlik til Guantánamo blev planlagt på en militærbase ved Stuttgart under USA's europæiske kommando (USEUKOM); opfordrer den tyske forbundsdag til så hurtigt som muligt at undersøge, om der her har foreligget overtrædelser af aftalen om styrkernes status eller andre aftaler eller traktater med amerikanske militærstyrker på tysk område, om USEUCOM havde planlagt yderligere ulovlige overførsler, og om tyske forbindelsesofficerer på nogen måde havde været indblandet heri;
96. noterer sig de 336 mellemlandinger i tyske lufthavne foretaget af CIA-flyvninger og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i tyske lufthavne foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til de ekstraordinære overførsler af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed, Abu Omar og Maher Arar og til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari; er navnlig bekymret over, at der i et af de ovennævnte tilfælde var tale om en flyvning til Guantánamo, og opfordrer på det kraftigste de tyske myndigheder til at undersøge denne flyvning nærmere;
97. noterer sig anklagerne om midlertidig tilbageholdelse og mishandling af formodede terrorister i det amerikanske militærfængsel Mannheim-Blumenau; glæder sig over den tyske statsadvokats efterforskning og håber, at den tyske forbundsdag og/eller det kompetente undersøgelsesudvalg vil undersøge den nævnte sag nærmere;

SVERIGE

98. noterer sig den svenske regerings holdning, som den fremgår af den svenske udenrigsminister Carl Bildts skrivelse til det midlertidige udvalg; beklager, at ingen repræsentanter for den svenske regering var i stand til at give møde for det midlertidige udvalg for at drøfte regeringens holdning;
99. fordømmer, at Sveriges udvisning i december 2001 af Mohammed El-Zari og Ahmed Agiza, egyptiske statsborgere, som havde søgt om asyl i Sverige, kun var baseret på

diplomatiske forsikringer fra den egyptiske regering, som ikke rummede effektive forsikringer mod tortur; konstaterer ligeledes, at den svenske regering hindrede dem i at udøve deres rettigheder i overensstemmelse med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ved ikke at informere deres advokater, før de ankom til Kairo; beklager, at de svenske myndigheder tog imod et tilbud fra USA om at stille et fly med særlig overflyvningstilladelse til rådighed for at transportere de to mænd til Egypten;

100. beklager, at den svenske sikkerhedstjeneste mistede kontrollen over udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari til Egypten, som ikke var i overensstemmelse med retsstatsprincippet, ved at forblive passiv under amerikanske agents nedværdigende behandling af de to mænd i Stockholm-Bromma Lufthavn;
101. understreger, at beslutningen om udvisning blev truffet på højeste plan, og at der ikke var mulighed for appel;
102. støtter fuldt ud FN's menneskerettighedskomité's afgørelse af 6. november 2006, hvori komitéen fastslog, at Sverige havde overtrådt det absolutte forbud mod tortur; støtter ligeledes en særskilt afgørelse truffet af FN's komité mod tortur den 20. maj 2005, hvori det blev fastslået, at Sverige havde overtrådt FN's konvention mod tortur, og at afgivelse af diplomatiske forsikringer (fra Egypten), der desuden ikke omfattede nogen mekanisme for deres håndhævelse, ikke var tilstrækkeligt til at beskytte mod denne åbenbare risiko;
103. takker den svenske ombudsmand, Mats Melin, for hans vidneudsagn over for det midlertidige udvalg og glæder sig over hans undersøgelse, hvori det konkluderedes, at den svenske efterretningstjeneste og det svenske lufthavns politi "var bemærkelsesværdigt underdanige over for de amerikanske embedsmænd" og "mistede kontrollen med tvangsfuldbyrdelsen", hvilket førte til, at Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari blev mishandlet og bl.a. udsat for fysiske overgreb og anden nedværdigende behandling i lufthavnen, umiddelbart inden de blev transporteret til Kairo;

ØSTRIG

104. noterer sig de skriftlige forklaringer på vegne af den østrigske regering, men beklager, at denne ikke fandt det formålstjenligt at give møde for det midlertidige udvalg for at drøfte sin holdning;
105. konstaterer, at der ifølge disse skriftlige forklaringer i forbindelse med de i de følgende punkter nævnte personer, Massad Omer Behari og Gamal Menshawi, er tale om personer, der var bosiddende i Østrig og ikke havde østrigsk statsborgerskab, og hvis rejsefrihed ikke var begrænset; konstaterer, at de to mænd forlod Østrig af egen fri vilje og uden kontrol fra østrigske myndigheders side, og at de tilbageholdtes af udenlandske organer uden for østrigsk territorium og uden for de østrigske myndigheders indflydelsessfære samt uden østrigsk medvirken; konstaterer, at der derfor helt klart ikke var tale om overførsel af personer til udenlandske myndigheder;
106. minder dog om, at kontraherende stater i henhold til EMRK har jurisdiktion hvad angår personer, der opholder sig på deres territorium, og dermed en pligt til at beskytte dem og undersøge eventuelle krænkelse af deres menneskerettigheder;

107. fordømmer, at den sudanesiske statsborger Masaad Omer Behari, der har været bosiddende i Østrig siden 1989, og som afgav vidneudsagn over for det midlertidige udvalg, blev bortført i Ammans lufthavn den 12. januar 2003 på vej tilbage til Wien fra Sudan;
108. bemærker, at Masaad Omer Behari senere i hemmelighed blev ulovligt tilbageholdt uden rettergang eller juridisk bistand i et fængsel drevet af Jordans efterretningstjeneste i nærheden af Amman, og at han blev tortureret og mishandlet indtil den 8. april 2003, hvor han blev løsladt, uden at der rejstes tiltale;
109. fordømmer bortførelsen af den egyptiske statsborger med ophold i Østrig, Gamal Menshawi, der under en rejse til Mekka blev arresteret i Ammans lufthavn i februar 2003 og senere bragt til Egypten, hvor han blev hemmeligt tilbageholdt indtil 2005 uden rettergang eller retshjælp;
110. beklager på baggrund af punkterne ovenfor, at der hverken er gennemført en særlig eller en parlamentarisk undersøgelse i Østrig af de østrigske myndigheders eventuelle inddragelse i de to nævnte sager; henstiller indtrængende til det østrigske parlament at iværksætte passende undersøgelser så hurtigt som muligt;

SPANIEN

111. glæder sig over den spanske regerings erklærede gode samarbejde med det midlertidige udvalg, især udenrigsministerens vidneudsagn over for det midlertidige udvalg; beklager dog, at den spanske regering flere måneder efter opfordringen hertil endte med at afvise at lade direktøren for den spanske efterretningstjeneste give møde for det midlertidige udvalg;
112. takker chefanklager Javier Zaragoza og anklager Vicente González Mota fra Centraldomstolen Audiencia Nacional for deres vidneudsagn over for det midlertidige udvalg og roser deres undersøgelser af brugen af spanske lufthavne til transit for CIA-flyvninger i forbindelse med programmet med ekstraordinære overførsler; opfordrer anklagerne til at foretage yderligere undersøgelser vedrørende de mellemlandinger, som det fly, der var involveret i den ekstraordinære overførsel af Khaled El-Masri, foretog; noterer sig den afgørelse, som de spanske myndigheder efter anmodning fra dommeren ved Centraldomstolen (Audiencia Nacional) har truffet om at deklassificere efterretningstjenesternes hemmelige dokumenter om benyttelse af spanske lufthavne ved CIA-flyvninger;
113. bifalder Diario de Mallorcas opsøgende journalistik, som spillede en vigtig rolle i afsløringen af transit af CIA-flyvninger gennem lufthavne på De Baleariske Øer og af besætningernes identitet;
114. erindrer om chefanklager Zaragozas udtalelse om, at der ikke har været tale om nogen forhindringer, indvendinger eller besværligheder fra den spanske regerings side i forbindelse med Audiencia Nationals undersøgelser;
115. opfordrer de spanske myndigheder til at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at den spanske statsborger Mustafa Setmariam Nasarwho, som blev bortført i Syrien i 2005 og overført til amerikanske agenter, kan få en retfærdig rettergang ved de

kompetente domstole;

116. noterer sig de 68 mellemlandinger i spanske lufthavne foretaget og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i Spanien foretaget af fly, for hvilke det i henhold til de igangværende retslige undersøgelser i Spanien og Italien er godtgjort, at de er blevet benyttet af CIA i andre lande til den ekstraordinære overførsel af Ahmed Agiza, Mohammed El-Zari, Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed, Abu Omar og Maher Arar; er navnlig bekymret over, at der i tre af de ovennævnte tilfælde var tale om flyvninger fra eller til Guantánamo; opfordrer på det kraftigste de spanske anklagere til at undersøge disse flyvninger nærmere;

PORTUGAL

117. glæder sig over mødet i Lissabon med den portugisiske udenrigsminister og over, at den portugisiske regering forelagde dokumenter og afgav forklaringer; beklager, at de portugisiske myndigheder ikke kunne besvare alle de spørgsmål, der blev rejst af den delegation fra det midlertidige udvalg, der aflagde besøg i Portugal;
118. glæder sig over den retlige undersøgelse, som de kompetente portugisiske myndigheder indledte den 5. februar 2007, af den mulige brug af portugisisk territorium til transport af fanger, der var formodede terrorister, og som var udsat for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling;
119. bemærker sig især sagen med Abdurrahman Khadr, som om bord på Gulfstream IV N85VM angiveligt blev ført fra Guantánamo til Tuzla i Bosnien-Hercegovina den 6. november 2003 med en mellemlandning i en portugisisk lufthavn den 7. november 2003; opfordrer også myndighederne til at undersøge andre mulige sager om tilbageholdte personer, som er blevet transporteret via Portugal;
120. glæder sig over nedsættelsen af den tværministerielle arbejdsgruppe den 26. september 2006 og ikrafttrædelsen den 13. oktober 2006 af en bekendtgørelse, hvorefter der i forbindelse med private flyvninger skal udleveres navnelister over besætningsmedlemmer og passagerer til de portugisiske grænsemyndigheder;
121. noterer sig de 91 mellemlandinger foretaget af CIA-fly i portugisiske lufthavne og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; bemærker, at visse af de 91 mellemlandinger foretaget i Portugal gjorde det muligt for CIA og det amerikanske militær at gennemføre den ekstraordinære overførsel af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed og Abu Omar og udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari; er navnlig bekymret over, at der i mindst tre af de ovennævnte tilfælde var tale om flyvninger fra eller til Guantánamo; bemærker, at de fly, der var involveret i overførslerne af Maher Arar og Abou Elkassim Britel, mellemlandede i Portugal under returflyvningerne efter overførslerne;
122. er bekymret over en supplerende liste, som det midlertidige udvalg er kommet i besiddelse af, og hvoraf det fremgår, at der mellem den 11. januar 2002 og den 24. juni

2006 blev foretaget yderligere 14 mellemlandinger i portugisiske lufthavne af civile og militære fly fra flere lande på vej til eller fra Guantánamo gennem portugisisk luftrum; konstaterer, at den portugisiske regering forelagde information om syv sådanne mellemlandinger, der blev foretaget inden for rammerne af operation "Enduring Freedom";

IRLAND

123. glæder sig over det vidneudsagn, som den irske udenrigsminister på vegne af den irske regering aflagde over for det midlertidige udvalg, og over hans utvetydige kritik af proceduren med ekstraordinær overførsel; bemærker dog, at han ikke besvarede alle spørgsmål vedrørende bekymringerne over, at irske lufthavne muligvis er blevet benyttet af CIA-flyvninger på vej til eller fra missioner med ekstraordinær overførsel (som i Abu Omars tilfælde);
124. takker Den Irske Menneskerettighedskommission (IHRC) for dens vidneudsagn over for det midlertidige udvalg og støtter dens synspunkt om, at den irske regerings accept af diplomatiske forsikringer ikke opfylder Irlands menneskerettighedsforpligtelser, ifølge hvilke regeringen aktivt skal søge at forhindre aktioner, der på nogen måde kunne lette tortur eller mishandling i Irland eller i udlandet; beklager den irske regerings beslutning om til dato ikke at følge IHRC's råd i dette spørgsmål; konstaterer, at IHRC og den irske regering fortsat er i dialog med hinanden;
125. noterer sig de 147 mellemlandinger i irske lufthavne foretaget af CIA-flyvninger og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i Irland foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til den ekstraordinære overførsel af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed, Abu Omar og Maher Arar og til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari;
126. noterer sig det irske parlaments manglende kontrol med såvel irske som udenlandske efterretningstjenester og de muligheder, som dette skaber for misbrug;
127. mener, at der i mangel af en ordning med stikprøvekontrol bør indføres forbud mod alle landinger for CIA-flyvninger i Irland;
128. henstiller på baggrund af resultaterne af det midlertidige udvalgs undersøgelser indtrængende til den irske regering at indvillige i at iværksætte en parlamentarisk undersøgelse af benyttelsen af irsk territorium som del af CIA's overførselsnet;

GRÆKENLAND

129. er meget bekymret over de 64 mellemlandinger i græske lufthavne foretaget af CIA-fly, som i mange tilfælde kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i Grækenland foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til den ekstraordinære overførsel af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed og Maher Arar samt

til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari;

CYPERN

130. er meget bekymret over de 57 mellemlandinger i cypriotiske lufthavne foretaget af CIA-flyvninger, som i mange tilfælde kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i Cypern foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til den ekstraordinære overførsel af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed og Abu Omar samt til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El-Zari;

DANMARK

131. glæder sig over de danske myndigheders samarbejdsvilje, men beklager, at ingen repræsentanter for regeringen fandt det formålstjenligt at give møde for det midlertidige udvalg;

BELGIEN

132. opfordrer den belgiske regering til at fremlægge resultaterne af alle undersøgelser, der er foretaget, af benyttelsen af belgiske lufthavne og belgisk luftrum foretaget af fly, der var involveret i programmet med ekstraordinære overførsler eller fangetransporter;
133. noterer sig udtalelserne fra formanden for det belgiske senat, Anne-Marie Lizin, der beklager de belgiske efterretningstjenesters og de belgiske myndigheders manglende samarbejdsvilje i undersøgelsens indledende fase; henviser til de endelige konklusioner i det belgiske senats rapport, som viser Belgiens vilje til at overvinde de problemer, man er stødt på;

TYRKIET

134. er dybt foruroliget over, at de tyrkiske myndigheder ikke har givet den tyrkiske statsborger Murat Kurnaz diplomatisk beskyttelse, og over, at der intet er gjort for at få ham frigivet fra Guantánamo-fængslet;
135. beklager, at myndighederne tværtimod benyttede den ulovlige tilbageholdelse af Murat Kurnaz tyrkiske statsborger til at få foretaget en afhøring af ham i Guantánamo;
136. beklager de tyrkiske myndigheders tavshed omkring spørgsmålet om anvendelse af deres territorium til mellemlandinger for et fly, der transporterede seks statsborgere eller fastboende i Bosnien-Hercegovina, alle af algerisk oprindelse, som ulovligt var blevet anholdt i Bosnien-Hercegovina, til Guantánamo;

DEN TIDLIGERE JUGOSLAVISKE REPUBLIK MAKEDONIEN

137. fremhæver, at en delegation fra det midlertidige udvalg blev modtaget i Skopje i april 2006 af republikkens præsident, medlemmer af regeringen og adskillige embedsmænd, og takker dem for den velkomst, de gav delegationen; bemærker imidlertid, at Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens myndigheder ikke har foretaget en tilbundsgående

undersøgelse af Khaled El-Masri-sagen;

138. fordømmer den ekstraordinære overførsel af den tyske statsborger Khaled El-Masri, som blev bortført ved grænseovergangen Tabanovce i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien den 31. december 2003, ulovligt blev tilbageholdt i Skopje fra den 31. december 2003 til den 23. januar 2004 og derefter blev transporteret til Afghanistan den 23.-24. januar 2004, hvor han blev tilbageholdt indtil maj 2004 og udsat for en nedværdigende og umenneskelig behandling;
139. opfordrer indtrængende Rådet og dets Høje Repræsentant for FUSP til at skabe fuld klarhed omkring det forhold, at EU-politmissionen (PROXIMA) var integreret i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens indenrigsministerium og var involveret i arbejdet i den makedonske sikkerheds- og kontraspionagetjeneste (DBK) på det tidspunkt, hvor Khaled El-Masri blev overgivet til CIA; ønsker oplyst, om det er korrekt, at Rådet udspurgte EU-personalet i PROXIMA-missionen for at vurdere, hvor meget de vidste om Khaled El Masri-sagen; anmoder Rådet om at forelægge Parlamentet en tilbundsående redegørelse for undersøgelsen, hvis det er relevant;
140. støtter til fulde den foreløbige konklusion fra den offentlige anklager i München, Martin Hofmann, om, at bevismaterialet ikke giver grundlag for at tilbagevise Khaled El-Masris version af begivenhederne;
141. beklager dybt, at Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens myndigheder ikke fulgte op på de anbefalinger, det midlertidige udvalg gav i sin interimbetænkning af 6. juli 2006;
142. understreger endnu en gang, at Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens myndigheder forventes at foretage undersøgelser; opfordrer indtrængende Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedoniens nyvalgte nationale parlament til hurtigst muligt at nedsætte et undersøgelsesudvalg, som skal behandle Khaled El-Masri-sagen, og til at samarbejde fuldt ud i forbindelse med det tyske parlaments igangværende undersøgelse;

BOSNIEN-HERCEGOVINA

143. glæder sig over, at Bosnien-Hercegovinas regering som den eneste europæiske regering ikke benægter sin deltagelse i den ekstraordinære overførsel af fire statsborgere og to fastboende i Bosnien-Hercegovina, alle af algerisk oprindelse, og understreger, at Bosnien-Hercegovinas regering er den eneste europæiske regering, der har påtaget sig det formelle ansvar for sine ulovlige handlinger; beklager dog, at de skridt, Bosnien-Hercegovinas regering har taget, endnu ikke har ført til, at de seks mænd er blevet løsladt fra Guantánamo;
144. fordømmer den ekstraordinære overførsel af disse seks mænd, som blev bortført i Sarajevo den 17. januar 2002, overgivet til amerikanske soldater og derpå fløjet til Guantánamo, hvor de fortsat tilbageholdes uden rettergang eller retsgarantier;
145. noterer sig de vidneudsagn, der er afgivet over for det midlertidige udvalg af Wolfgang Petritsch, tidligere højtstående repræsentant for det internationale samfund i Bosnien-Hercegovina, og af Michèle Picard, tidligere formand for Menneskerettighedskammeret for Bosnien-Hercegovina, og hvoraf det fremgår, at repræsentanter fra det internationale

samfund i Bosnien-Hercegovina modtog fyldestgørende underretning om den forestående overgivelse af de nævnte seks mænd til de amerikanske styrker, inden begivenhederne fandt sted; fordømmer i denne forbindelse medlemsstaterne for deres manglende indgriben;

146. beklager, at det internationale samfunds repræsentanter i Bosnien-Hercegovina lukkede øjnene for manglende gennemførelse af afgørelserne fra højesteretten og Menneskerettighedskammeret for Bosnien-Hercegovina om løsladelse af de seks mænd;
147. påpeger, at Bosnien-Hercegovinas myndigheder ifølge de oplysninger, det midlertidige udvalg har modtaget fra de seks mænds advokater, blev udsat for et hidtil uset pres fra den amerikanske regering, som truede med at lukke sin ambassade, tilbagekalde hele personalet og afbryde de diplomatiske forbindelser med Bosnien-Hercegovina, medmindre Bosnien-Hercegovinas regering straks anholdt de seks mænd for formodet terrorisme;
148. konstaterer, at Wolfgang Petritsch bekræftede, at De Forenede Stater lagde et betydeligt pres på myndighederne i Bosnien-Hercegovina og det internationale samfund, for at de ikke skulle blande sig i overførslerne, og navnlig at lederen af den internationale NATO-stabiliseringsstyrke afviste ethvert forsøg på at stille spørgsmålstejn ved hans aktiviteter, eftersom han handlede i egenskab af amerikansk militær embedsmand;

ANDRE EUROPÆISKE LANDE

149. noterer sig de mellemlandinger, CIA-flyvninger har foretaget i andre europæiske landes lufthavne, og er alvorligt bekymret over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; opfordrer de pågældende europæiske landes myndigheder til at indlede passende undersøgelser heraf;

Hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter

150. glæder sig over de undersøgelser, der er foretaget af Human Rights Watch, Washington Post og American Broadcasting Company News angående spørgsmålet om eksistensen af hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter i Europa;
151. minder om, at visse journalister ved Washington Post og ABC News har bekræftet for det midlertidige udvalg, at der blev lagt pres på dem for ikke at nævne de østeuropæiske lande, hvor der efter sigende har været hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter, nemlig Polen og Rumænien;
152. understreger, at begrebet ”hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter” ikke kun omfatter fængsler, men alle steder, hvor personer holdes i isolation, såsom private lejligheder, politistationer eller hotelværelser, som det var tilfældet med Khaled El-Masri i Skopje;
153. er dybt foruroliget over, at midlertidige hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter i europæiske lande i visse tilfælde kan have været placeret på amerikanske militærbaser;
154. kræver en passende gennemførelse af bilaterale aftaler, aftaler om styrkers status og aftaler om militærbaser (mellem medlemsstater og tredjelande) for at sikre overvågning af

og respekt for menneskerettighederne og, hvor det er relevant, en revision og genforhandling af disse aftaler med henblik herpå; understreger, at de retlige rammer for udenlandske militærbaser på Europarådets medlemsstaters område ifølge Venedig-kommissionen skal gøre det muligt for disse medlemsstater at udøve tilstrækkelige beføjelser, således at de kan opfylde deres forpligtelser på menneskerettighedsområdet;

155. gør i denne forbindelse opmærksom på påstandene vedrørende den amerikanske Coleman kaserne i Mannheim i Tyskland og opfordrer både de retshåndhævende myndigheder og den tyske forbundsdays undersøgelsesudvalg til at undersøge denne sag nærmere;
156. beklager, at der kan have været tale om manglende kontrol over amerikanske militærbaser fra europæiske værtslandes side; minder imidlertid om, at det er fastsat i EMRK, at alle kontraherende stater skal udøve jurisdiktion over hele deres territorium, herunder udenlandske militærbaser;
157. minder om, at det også er fastsat i EMRK, at enhver frihedsberøvelse skal være lovlig og i overensstemmelse med den ved lov, det være sig national eller international lov, foreskrevne fremgangsmåde;
158. minder om, at påbud om eller gennemførelse eller direkte eller indirekte tilladelse af hemmelige og ulovlige tilbageholdelser, der er redskaber, der fører til personers "forsvinden", i sig selv udgør alvorlige krænkelse af menneskerettighederne, og at et europæisk land, der aktivt eller passivt er involveret i sådanne hemmelige og ulovlige tilbageholdelser, handler ansvarspådragende i forhold til EMRK;

RUMÆNIEN

159. glæder sig over den store gæstfrihed og samarbejdsvilje, de rumænske myndigheder har udvist over for det midlertidige udvalg, herunder møder med medlemmer af landets regering, og det rumænske senats nedsættelse af et ad hoc-undersøgelsesudvalg;
160. bemærker dog, at de kompetente rumænske myndigheder ikke har villet foretage en tilbundsående undersøgelse af spørgsmålet om eksistensen af hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter på landets territorium;
161. beklager, at rapporten fra det rumænske undersøgelsesudvalg i sin helhed var fortrolig bortset fra konklusionerne i rapportens kapitel 7, hvori det kategorisk benægtes, at der kan have befundet sig hemmelige tilbageholdelsesfaciliteter på rumænsk jord; beklager, at det rumænske undersøgelsesudvalg ikke hørte vidneudsagn fra journalister, ngo'er eller lufthavnsansatte og hidtil ikke har forelagt det midlertidige udvalg denne rapport, hvilket undersøgelsesudvalget havde forpligtet sig til at gøre; beklager, at konklusionerne i det rumænske undersøgelsesudvalgs rapport under hensyntagen til disse forhold forekommer forhastede og overfladiske; konstaterer dog, at undersøgelsesudvalget, som anført af dets formand over for det midlertidige udvalgs delegation, agter at betragte konklusionerne som foreløbige;
162. beklager den manglende kontrol med Gulfstream-flyet med registreringsnummer N478GS, som kom ud for en ulykke den 6. december 2004, da det landede i Bukarest; minder om, at flyet lettede fra flybasen i Bagram i Afghanistan, og at dets syv passagerer forsvandt efter ulykken; værdsætter imidlertid, at de rumænske myndigheder har udvist

samarbejdsvilje og udleveret rapporten om ulykken til det midlertidige udvalg;

163. er dybt forurolet over, at de rumænske myndigheder ikke iværksatte en officiel undersøgelse af det forhold, at en passager i Gulfstream-flyet N478GS var bevæbnet med en Beretta 9 mm Parabellum pistol med ammunition;
164. noterer sig de 21 mellemlandinger i rumænske lufthavne foretaget af CIA-flyvninger og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i Rumænien foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til de ekstraordinære overførsler af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri, Binyam Mohammed og Abu Omar og til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El Zari; er navnlig bekymret over, at der i tre af de ovennævnte tilfælde var tale om flyvninger fra eller til Guantánamo; opfordrer på det kraftigste de rumænske myndigheder til at undersøge disse flyvninger nærmere;
165. er bekymret over den tvivl, der er blevet givet udtryk for omkring de rumænske myndigheders kontrol med USA's aktiviteter i Kogalniceanu-lufthavnen;
166. kan udelukkende på baggrund af de rumænske myndigheders udtalelser over for det midlertidige udvalgs delegation til Rumænien ikke udelukke, at amerikanske efterretningstjenester har opereret hemmeligt i Rumænien, og der er ikke forelagt endelig dokumentation, der afkræfter nogen af påstandene om, at der har befundet sig en hemmelig tilbageholdelsesfacilitet på rumænsk jord;

POLEN

167. beklager den iøjnespringende mangel på samarbejdsvilje over for det midlertidige udvalg, som den polske regering har udvist, navnlig da den modtog det midlertidige udvalgs delegation på et upassende plan; beklager dybt, at alle de repræsentanter for den polske regering og det polske parlament, der er blevet inviteret til at møde det midlertidige udvalg, har afslået dette;
168. mener, at denne indstilling afspejler en generel afvisning fra den polske regerings side af det midlertidige udvalgs arbejde og dets målsætning om at undersøge påstande og fastslå kendsgerninger;
169. beklager, at der ikke er nedsat et særligt undersøgelsesudvalg, og at det polske parlament ikke har gennemført en uafhængig undersøgelse;
170. minder om, at udvalget for specialtjenester den 21. december 2005 holdt et møde for lukkede døre med ministeren med ansvar for koordination af specialtjenesterne og cheferne for de to efterretningstjenester; understreger, at mødet blev gennemført hastigt og i hemmelighed uden nogen form for afhøringer og kontrol; påpeger, at en sådan undersøgelse ikke kan betegnes som uafhængig, og beklager, at udvalget ikke frigav nogen dokumenter, bortset fra en enkelt endelig udtalelse om sagen;
171. noterer sig de 11 mellemlandinger i polske lufthavne foretaget af CIA-flyvninger og giver udtryk for alvorlig bekymring over formålet med disse flyvninger, som kom fra eller var

på vej til lande, der er sat i forbindelse med ekstraordinære overførsler og fangetransporter; beklager mellemlandingerne i Polen foretaget af fly, for hvilke det er godtgjort, at de ved andre lejligheder er blevet benyttet af CIA til de ekstraordinære overførsler af Bisher Al-Rawi, Jamil El-Banna, Abou Elkassim Britel, Khaled El-Masri og Binyam Mohammed og til udvisningen af Ahmed Agiza og Mohammed El Zari;

172. beklager, at der i forlængelse af de afhøringer, det midlertidige udvalgs delegation foretog i Polen, var forvirring og blev fremsat modstridende udtalelser om flyveplaner for disse CIA-flyvninger, hvorom det først hed sig, at de ikke var blevet opbevaret, og derefter at de sandsynligvis var blevet arkiveret i lufthavnen, og endelig blev det hævdet, at den polske regering havde sendt dem til Europarådet; anerkender, at ledelsen af Szymany-lufthavnen i november 2006 forelagde det midlertidige udvalg delvise oplysninger om flyveplaner;
173. takker den tidligere leder af Szymany-lufthavnen for det værdifulde vidneudsagn, der blev afgivet over for det midlertidige udvalg; bemærker, at den pågældende i 2006 blev udspurgt som led i en forsinket undersøgelse af CIA-flyvningerne umiddelbart efter, at den pågældendes vidneudsagn var offentliggjort;
174. bemærker, at flere vigtige fanger, som var blevet tilbageholdt hemmeligt i Afghanistan i 2003, ifølge forskellige kilder blev transporteret ud af landet i september og oktober 2003; understreger med bekymring, at en Boeing 737 med registreringsnummeret N313P, som er blevet anvendt af CIA til konstaterede overførsler, fløj fra Kabul til Szymany-lufthavnen den 22. september 2003 og derefter videre til Guantánamo;
175. minder i relation til det ovennævnte flys landing i Szymany-lufthavnen om, at fem passagerer sluttede sig til de syv besætningsmedlemmer, og at der ikke blev foretaget nogen toldkontrol af de pågældende passagerer;
176. henviser til udtalelserne fra ansatte i Szymany-lufthavnen, herunder navnlig lufthavnens tidligere leder, som har oplyst følgende:
 - der var i 2002 to Gulfstream-jetfly og i 2003 fire Gulfstream-jetfly med civile registreringsnumre, der blev parkeret i udkanten af lufthavnen og ikke blev underkastet toldkontrol
 - der blev givet ordre direkte fra de regionale grænsevagter omkring de nævnte flys ankomst, idet det blev understreget, at lufthavnsmyndighederne ikke måtte nærme sig flyene, og at det alene var militært personale og militære tjenester, der skulle håndtere flyene, og det kun for at gennemføre de tekniske procedurer efter landingen
 - ifølge en tidligere højtplaceret medarbejder ved lufthavnen fik intet polsk civilt eller militært personale tilladelse til at nærme sig flyene
 - landingsafgifterne blev betalt kontant og var højere end de sædvanlige takster – normalt mellem 2 000 og 4 000 EUR
 - et eller to køretøjer ventede på flyenes ankomst

- køretøjerne havde militære registreringsnumre begyndende med ”H”, som er knyttet til efterretningstjenestens uddannelsescenter i Stare Kiejkuty, der ligger i nærheden af lufthavnen
 - i et af tilfældene var en ambulance, som enten tilhørte politiskolen eller militærbasen, involveret
 - en medarbejder ved lufthavnen har berettet, at han ved en enkelt lejlighed fulgte efter køretøjerne og så dem køre i retning af efterretningstjenestens uddannelsescenter i Stare Kiejkuty;
177. anerkender, at der kort efter og i overensstemmelse med præsident George W. Bush’s udtalelser den 6. september 2006 blev offentliggjort en liste over de 14 fanger, der var blevet overført fra en hemmelig tilbageholdelsesfacilitet til Guantánamo; bemærker, at syv af de 14 fanger var blevet nævnt i en reportage fra ABC News, som var blevet offentliggjort ni måneder tidligere den 5. december 2005, men kort derefter blev fjernet fra ABC’s hjemmeside, og som angav navnene på 12 vigtige Al-Qaeda-mistænkte, som blev tilbageholdt i Polen;
178. opfordrer det polske parlament til at nedsætte et egentligt undersøgelsesudvalg, som er uafhængigt af regeringen og kan foretage seriøse og tilbundsående undersøgelser;
179. beklager, at polske menneskerettigheds-ngo’er og opsøgende journalister er blevet mødt med manglende samarbejdsvilje fra regeringens side og afslag på anmodninger om oplysninger;
180. noterer sig, at de øverste repræsentanter for forskellige polske myndigheder har udtalt, at der ikke har været nogen hemmelige tilbageholdelsescentre i Polen; mener dog, at det ikke i lyset af de ovennævnte indicier kan bekræftes eller benægtes, at der har været hemmelige tilbageholdelsescentre i Polen;
181. understreger med bekymring, at det af det officielle svar af 10. marts 2006 fra statssekretær Witold Waszykowski til Terry Davis, Europarådets generalsekretær, fremgår, at der var indgået hemmelige samarbejdsaftaler, undertegnet direkte af de to landes efterretningstjenester, som fratog de polske retlige organer jurisdiktion over fremmede efterretningstjenesters virksomhed;

KOSOVO (I HENHOLD TIL FN’S SIKKERHEDSRÅDS RESOLUTION 1244(1999))

182. er dybt bekymret over, at Den Europæiske Komité til Forebyggelse af Tortur og Umenneskelig eller Vanærende Behandling eller Straf (CPT) først i juli 2006 fik adgang til nogle tilbageholdelsesfaciliteter i Kosovo, der ledes af NATO;
183. beklager, at NATO har nægtet at udlevere bevismateriale i forbindelse med påstandene om ulovlig tilbageholdelse af terrormistænkte i det fængsel, der drives af den NATO-ledede fredsbevarende styrke i Kosovo (KFOR) i Camp Bondsteel – den eneste tilbageholdelsesfacilitet i Europa, som CPT’s inspektører først for ganske nylig har fået ubegrænset adgang til;
184. henviser i denne forbindelse til det vidneudsagn, der blev afgivet for det midlertidige

udvalg af den tidligere ombudsmand for Kosovo, Marek Antoni Nowicki, som bekræftede, at indsatte fra juli 1999 ofte blev tilbageholdt vilkårligt i Camp Bondsteel alene på grundlag af en afgørelse truffet af KFOR's øverstkommanderende, uden domstolsafgørelse eller anden form for ekstern kontrol; minder om, at en række personer fra 2000 til 2001 også blev tilbageholdt på baggrund af administrative afgørelser fra den særlige repræsentant for FN's generalsekretær, og at 23 personer ifølge de tilgængelige officielle oplysninger blev fængslet i Camp Bondsteel i kort tid af KFOR's øverstkommanderende i forbindelse med voldelige begivenheder i Kosovo i foråret 2004;

Andre relevante oplysninger indhentet af det midlertidige udvalg

185. henviser til, at det midlertidige udvalg har modtaget oplysninger - herunder gennem det direkte vidneudsagn fra Murat Kurnaz - om afhøring af Guantánamo-fanger foretaget af repræsentanter for medlemsstaters regeringer; understreger, at disse afhøringer havde til formål at indsamle oplysninger fra ulovligt tilbageholdte personer, hvilket står i klar modsætning til den offentlige fordømmelse af Guantánamo, som ved adskillige lejligheder er blevet udtrykt på både EU-plan og nationalt plan;
186. opfordrer de involverede lande til at iværksætte passende undersøgelser heraf;

Anbefalinger

Politiske anbefalinger

187. anser det for nødvendigt, at de europæiske lande, der har indledt undersøgelser på regerings-, parlaments- og/eller domstolsplan vedrørende spørgsmål, der ligger inden for rammerne af det midlertidige udvalgs mandat, udfører deres arbejde hurtigst muligt og offentliggør resultaterne af undersøgelse;
188. opfordrer indtrængende de europæiske lande, der har været genstand for alvorlige beskyldninger angående aktivt eller passivt samarbejde omkring ekstraordinære overførsler og ikke har foretaget undersøgelser på regerings-, parlaments- og/eller domstolsplan, til at iværksætte sådanne undersøgelser så hurtigt som muligt; minder om, at medlemsstaterne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis har en positiv forpligtelse til at undersøge påstande om og sanktionere krænkelse af menneskerettighederne i strid med EMRK;
189. opfordrer til, at Guantánamo lukkes, og at de europæiske lande straks forsøger at opnå, at de personer, der er statsborgere eller fastboende i de pågældende lande, og som ulovligt tilbageholdes af de amerikanske myndigheder, kan vende tilbage;
190. mener, at alle de europæiske lande, der endnu ikke har gjort det, bør indlede uafhængige undersøgelser af alle mellemlandinger foretaget af civile CIA-flyvninger, i det mindste siden 2001, herunder de tilfælde, som det midlertidige udvalg allerede har beskæftiget sig med;
191. forventer at blive holdt fuldt underrettet om alle de ovennævnte procedurers forløb;
192. anmoder de europæiske lande om at yde en hurtig og effektiv kompensation til de uskyldige ofre for ekstraordinære overførsler, bl.a. ved at sikre dem adgang til

rehabiliteringsprogrammer, give dem garantier for, at disse hændelser ikke vil gentage sig, samt yde dem en passende erstatning;

193. anmoder Kommissionen om at foretage en evaluering af al antiterrorlovgivning i medlemsstaterne og af såvel formelle som uformelle ordninger mellem medlemsstater og tredjelandes efterretningstjenester ud fra en menneskerettighedssynsvinkel, til at revidere lovgivningen på punkter, hvor internationale eller europæiske menneskerettighedsorganer mener, at den kan føre til krænkelse af menneskerettighederne, og til at fremsætte forslag til tiltag med henblik på at undgå gentagelser af de forhold, der falder ind under det midlertidige udvalgs mandat;
194. mener, at der er behov for at revidere de undtagelser, der er baseret på begrebet "statshemmeligheder", og herved begrænse dem og definere dem restriktivt, herunder i forbindelse med den kommende revision af forordning (EF) nr. 1049/2001¹, og for, at EU-institutionerne vedtager nogle fælles principper for behandling af fortrolige oplysninger, for at undgå misbrug og fravigelser, som er stadig mere uacceptable i moderne demokratiske stater, og som strider mod menneskerettighedsforpligtelser; mener, at der er behov for at indføre særlige mekanismer, der sikrer, at parlamenter og dommere kan få adgang til hemmelige oplysninger, og at oplysningerne frigives efter en bestemt periode;
195. noterer sig, at der for nylig er oprettet en arbejdsgruppe på højt plan bestående af repræsentanter for Kommissionen, Rådet og amerikanske regeringsrepræsentanter for justitsministeriet og ministeriet for national sikkerhed, som danner den politiske ramme for en dialog mellem EU og USA om sikkerhedsspørgsmål, herunder de forskellige tilgange til terrorisme og de problemer, det midlertidige udvalg har rejst; mener, at der er behov for, at Europa-Parlamentet og den amerikanske Kongres inddrages i arbejdet i denne arbejdsgruppe på højt plan, og for, at dens dagsordener og mødereferater samt de dokumenter, der undersøges, og de beslutninger, der træffes, offentliggøres med henblik på at sikre og øge arbejdsgruppens demokratiske legitimitet og gennemsigtigheden;
196. opfordrer de europæiske lande til, når de gennemfører militære operationer i tredjelande, at
 - sikre, at enhver form for tilbageholdelsescentre, der oprettes af deres militærstyrker, er undergivet politisk og retsligt tilsyn, og at tilbageholdelse i isolation ikke tillades
 - tage aktive skridt til at forhindre, at andre myndigheder driver tilbageholdelsescentre, der ikke er undergivet politisk og retslig kontrol, eller hvor tilbageholdelse i isolation er tilladt;

Retlige anbefalinger

197. mener, at Parlamentets midlertidige undersøgelsesudvalg bør have øgede beføjelser, og at den interinstitutionelle afgørelse om udøvelsen af Parlamentets undersøgelsesbeføjelser bør ændres i overensstemmelse hermed;

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

198. mener, at Parlamentet bør involveres på passende måde, når Fællesskabet eller Unionen vedtager foranstaltninger, der berører borgernes rettigheder og friheder;
199. opfordrer til, at der skabes et passende og struktureret system for samarbejde mellem Parlamentet og FN's og Europarådets kompetente organer i forbindelse med spørgsmål, der berører EU's indre sikkerhed;
200. opfordrer til et øget samarbejde med de nationale parlamenter med henblik på at dele samtlige oplysninger på det offentlige område vedrørende bekæmpelsen af international terrorisme;
201. understreger betydningen af en fælles definition af "terrorisme" og kræver, at der tilvejebringes effektive retlige instrumenter til bekæmpelse af terrorisme inden for rammerne af folkeretten; mener, at FN er den bedst egnede organisation til at definere begrebet;

EFTERRETNINGSTJENESTER

202. tilslutter sig fuldt ud de konklusioner om manglende overvågning af og manglende retslige kontrolmekanismer i relation til efterretningstjenester, som Europarådets generalsekretær, Terry Davis, er nået frem til i "Follow-up to the Secretary General's reports under Article 52 ECHR", og forventer, at der tages behørigt hensyn til hans anbefalinger; opfordrer medlemsstaterne til at sikre passende og effektiv parlamentarisk overvågning (gennem nedsættelse af tilsynsudvalg med passende beføjelser, når det gælder adgang til dokumenter og budgetmæssige oplysninger) og retsligt tilsyn med deres efterretningstjenester og de formelle og uformelle netværk, som de er en del af;
203. mener, at der er behov for at styrke konferencen af tilsynsudvalg for medlemsstaternes efterretningsorganer, som Parlamentet fuldt ud bør inddrages i;
204. mener, at alle europæiske lande bør have specifikke nationale love om tredjelandes efterretningstjenesters aktiviteter på deres nationale territorium, bl.a. for at sikre bedre tilsyn og kontrol med deres aktiviteter, samt om sanktioner for ulovlige handlinger eller aktiviteter, navnlig krænkelse af menneskerettighederne;
205. anser det for særdeles ønskeligt, at samarbejdet mellem medlemsstaternes efterretnings- og sikkerhedstjenester forstærkes, enten på multilateralt grundlag – fortrinsvis inden for rammerne af EU-samarbejdet – eller på bilateralt grundlag, forudsat at der skabes en retlig ramme herfor, som sikrer fuld demokratisk parlamentarisk og retslig kontrol, og at menneskerettighederne til enhver tid respekteres og beskyttes;
206. opfordrer indtrængende Rådet og medlemsstaterne til snarest muligt at indføre et system for demokratisk overvågning og kontrol af de fælles og koordinerede efterretningsaktiviteter på EU-plan; foreslår, at Parlamentet kommer til at spille en vigtig rolle inden for dette overvågnings- og kontrolsystem;

LUFTTRAFIK

207. opfordrer indtrængende medlemsstaterne til at sikre, at Chicago-konventionens artikel 3, hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på statsluftfartøjer, gennemføres korrekt,

således at alle militær- og/eller politifly kun overflyver eller lander på en anden stats territorium, hvis de forinden har fået tilladelse hertil, og at der i overensstemmelse med denne konvention indføres et forbud mod eller et kontrolsystem for alle CIA-fly, hvorom man enten ved eller har mistanke om, at de har været indblandet i ekstraordinære overførsler;

208. opfordrer medlemsstaterne til at træffe relevante foranstaltninger for at sikre, at der kun gives overflyvningstilladelser til militær- og/eller politifly, hvis det garanteres, at menneskerettighederne vil blive respekteret og overvåget;
209. anser det for nødvendigt, at Tokyo-konventionen angående lovovertrædelser og visse andre handlinger begået om bord i luftfartøjer håndhæves effektivt, både på EU-plan og på nationalt plan, således at udøvelsen af jurisdiktion benyttes til at sikre, at alle forpligtelser i henhold til multilaterale internationale aftaler, navnlig om beskyttelse af menneskerettighederne, overholdes, og at der om fornødent foretages kontrol om bord;
210. opfordrer Kommissionen til at vedtage passende lovgivningsforslag om transportsikkerheden, jf. EF-traktatens artikel 71, under hensyntagen til anbefalingerne i denne beslutning;
211. minder om Fællesskabets beføjelser på transportområdet, navnlig med hensyn til transportsikkerheden; anmoder derfor Kommissionen om straks at tage skridt til at sikre, at anbefalingerne fra Europarådets generalsekretær og Parlamentet gennemføres;
212. opfordrer Kommissionen til at undersøge mulighederne for at fastsætte bestemmelser om benyttelse, kontrol og forvaltning af det europæiske luftrum, om benyttelse af lufthavnene i EU og om overvågning af den ikke-kommercielle luftfart;

INTERNATIONALE KONVENTIONER OG AFTALER

213. opfordrer indtrængende de medlemsstater, der endnu ikke har gjort det, til hurtigst muligt at færdiggøre ratificeringen af udleveringsaftalen fra 2003 mellem EU og USA og herved træffe de fornødne foranstaltninger for at undgå, at aftalens artikel 12 fortolkes forkert, således at det sikres, at dens anvendelsesområde ikke rækker ud over formel udlevering og ikke legitimerer ekstraordinære overførsler;
214. opfordrer de europæiske lande til at ratificere og gennemføre den internationale konvention til beskyttelse af alle personer mod tvungen forsvinden, som blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 20. december 2006;
215. mener, at alle europæiske lande gennem en korrekt fortolkning og håndhævelse af FN's konvention mod tortur bør sikre, at deres definition af tortur er i overensstemmelse med konventionens artikel 1, og at forpligtelserne med hensyn til forbud mod tortur også opfyldes med hensyn til andre former for brutal, umenneskelig eller nedværdigende behandling efter straf, som omhandlet i konventionens artikel 16; mener, at alle europæiske lande bør sikre, at konventionens artikel 3 håndhæves fuldt ud, navnlig i relation til deres efterretningstjenesters aktiviteter;
216. bemærker, at eftersom EMRK giver en større beskyttelse mod tilbagesendelse ("refoulement") end konventionen mod tortur, bør de europæiske lande under alle

omstændigheder sikre den beskyttelse, der følger af EMRK; minder i denne forbindelse om, at princippet om "non-refoulement" også anerkendes af De Europæiske Fællesskabers Domstol;

217. opfordrer alle europæiske lande til at undertegne og ratificere den valgfri protokol til konventionen mod tortur og indføre nationale mekanismer til overvågning af tilbageholdelsessteder; understreger nødvendigheden af at sikre, at alle sådanne procedurer, der anvendes i de forskellige internationale konventioner om menneskerettigheder, er forenelige;
218. er af den opfattelse, at CPT straks bør gives uhindret adgang til alle tilbageholdelsessteder i de europæiske lande, herunder udenlandske militærbaser, og modtage alle relevante oplysninger om sådanne tilbageholdelser; i dette øjemed bør alle bilaterale aftaler, der begrænser CPT's adgang, revideres;
219. opfordrer indtrængende alle europæiske lande til at overholde bestemmelserne i Romstatutten for Den Internationale Straffedomstol;
220. mener, at Den Europæiske Union bør opfordre alle tredjelande til at tiltræde den valgfri protokol til FN's konvention mod tortur og konvention om tvungen forsvinden;
221. anmoder de europæiske lande om at fastlægge klare regler om, at staters immunitet kan ophæves, når ulovlige aktioner indebærer krænkelse af menneskerettighederne;

Administrative anbefalinger (på EU-plan)

222. er af den opfattelse, at alle interne tjenester i Rådet (bl.a. Policy-enheden og Det Fælles Situationscenter) og Kommissionen (enheden for krisestyring og konfliktforebyggelse i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser og de relevante tjenestegrene i Generaldirektoratet for Retlige Anliggender, Frihed og Sikkerhed) bør styrkes i forbindelse med gennemførelsen af EU's sikkerhedsstrategi og terrorbekæmpelsesstrategien i tæt samarbejde med alle medlemsstaterne, og at deres indbyrdes samarbejde og samarbejdet med medlemsstaterne bør være klart reguleret, ligesom der bør sikres databeskyttelse; mener, at Parlamentet bør inddrages fuldt ud i denne forbindelse, idet der tildeles det tilsynsbeføjelser svarende til dem, der tilkommer nationale parlamentariske tilsynsudvalg, og at der bør gives Domstolen kompetence på området; understreger, at EU's beføjelser inden for bekæmpelse af terrorisme bør øges betydeligt;

EU's forbindelser med tredjelande

223. opfordrer indtrængende Den Europæiske Union til som led i sine forbindelser med tredjelande at understrege, at den korrekte retlige ramme for den internationale terrorbekæmpelse er de strafferetlige regler og folkerettens bestemmelser om menneskerettigheder;
224. understreger nødvendigheden af en politisk dialog med USA og med andre af EU's strategiske partnere om sikkerhedsspørgsmål med henblik på at bekæmpe terrorismen effektivt og med lovlige midler;

225. opfordrer Den Europæiske Union til at minde om, at en fuldstændig anvendelse af "demokratiklausulen" er af afgørende betydning i forbindelserne med tredjelande, navnlig dem, den har indgået aftaler med; opfordrer regeringerne i Egypten, Jordan, Syrien og Marokko til at skabe klarhed omkring deres rolle i programmet med ekstraordinære overførsler;
226. er overbevist om, at det er nødvendigt, at man inden for rammerne af FN fremmer udarbejdelsen af adfærdskodekser for alle sikkerheds- og militærtjenester, der er baseret på respekt for menneskerettighederne, den humanitære ret og den demokratiske politiske kontrol, i stil med OSCE's adfærdskodeks fra 1994 om de politisk-militære aspekter af sikkerhed;

Endelige konklusioner

227. understreger, at det midlertidige udvalg i betragtning af de beføjelser, det er blevet tildelt, og den tid, det har haft til rådighed, samt de undersøgte aktioners hemmelige karakter ikke har fået mulighed for at undersøge alle de tilfælde af misbrug og krænkelse, der falder ind under dets mandat, til bunds, og at dets konklusioner derfor ikke er udtømmende;
228. erindrer om de principper og de værdier, Den Europæiske Union bygger på, jf. EU-traktatens artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og opfordrer EU-institutionerne til at leve op til deres ansvar på baggrund af EU-traktatens artikel 7 og alle andre relevante bestemmelser i traktaterne og træffe alle de relevante foranstaltninger på baggrund af konklusionerne af det midlertidige udvalgs arbejde, de faktiske forhold, der er påvist i løbet af det midlertidige udvalgs undersøgelse, samt alle øvrige forhold, der måtte dukke op fremover; forventer, at Rådet lægger pres på alle de berørte regeringer for at få dem til at fremlægge fuldstændige og udtømmende oplysninger for Rådet og Kommissionen, og at Rådet om nødvendigt straks indleder høringer og iværksætter en uafhængig undersøgelse;
229. mener, at det i traktaterne forankrede princip om loyalt samarbejde - hvorefter medlemsstaterne og EU-institutionerne har pligt til at træffe foranstaltninger for at sikre opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til traktaterne, såsom respekten for menneskerettighederne, eller forpligtelser opstået som følge af tiltag fra EU-institutionernes side, såsom undersøgelse af, om påstandene om CIA-flyvninger og -fængsler er sande, og til at gøre det lettere at opfylde EU's opgaver og målsætninger - ikke er blevet overholdt;
230. minder om, at en signatarstat i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis ikke kun er ansvarlig for en materiel tilsidesættelse af bestemmelserne i EMRK, og dermed også af EU-traktatens artikel 6, hvis det uden rimelig tvivl kan fastslås, at den er direkte ansvarlig, men også hvis den ikke har opfyldt sin positive forpligtelse til at foretage en uafhængig og upartisk undersøgelse af rimelige påstande om sådanne overtrædelser;
231. noterer sig beretningerne fra anerkendte medier om, at der fortsat sker ekstraordinære overførsler, ulovlige tilbageholdelser og systematisk tortur, som involverer mange mennesker, og henviser til den nuværende amerikanske regerings erklæring om, at anvendelsen af ekstraordinære overførsler og hemmelige tilbageholdelsessteder vil

fortsætte; opfordrer derfor til et antiterroropmøde mellem EU og USA med henblik på at forsøge at få sat en stopper for sådanne umenneskelige og ulovlige handlinger og insistere på, at samarbejde om terrorbekæmpelse skal være i overensstemmelse med forpligtelserne i henhold til de internationale traktater om menneskerettigheder og forbud mod tortur;

232. pålægger Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, om nødvendigt i samarbejde med Udenrigsudvalget og navnlig dets underudvalg om menneskerettigheder, at varetage den politiske opfølgning af det midlertidige udvalgs arbejde og at overvåge udviklingen og navnlig, hvis Rådet og/eller Kommissionen ikke har truffet passende foranstaltninger, at afgøre, om der er en klar risiko for en alvorlig tilsidesættelse af de principper og værdier, som Den Europæiske Union bygger på, og i medfør af EU-traktatens artikel 6 og 7 at anbefale de beslutninger, der måtte vise sig nødvendige i den forbindelse;
233. anmoder generalsekretæren om at offentliggøre samtlige dokumenter, der er modtaget, fremlagt og undersøgt, som minimum i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1049/2001, og referaterne af det midlertidige udvalgs arbejde på internettet og derudover på enhver anden hensigtsmæssig måde og opfordrer generalsekretæren til at sørge for, at der følges op på udviklingen på de områder, der henhører under det midlertidige udvalgs kompetence, efter opløsningen af udvalget;

o
o o

234. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen og regeringerne og parlamenterne i medlemsstaterne, kandidatlandene og de associerede lande samt til Europarådet, NATO, De Forenede Nationer og USA's regering og de to kamre i den amerikanske Kongres og anmode dem om at holde Parlamentet underrettet om enhver udvikling på de områder, der henhører under det midlertidige udvalgs sagsområde.